

Małgorzata Sokalska, *Ideal artysty romantycznego, ideal artysty polskiego, czyli Fryderyk Chopin idealnie wytłumaczony*, w: *Olimp, ideal, doskonałość, absolut*, red. M. Cieśla-Korytowska, I. Puchalska, Kraków 2014.

Fryderyk Chopin jest najbardziej rozpoznawalnym polskim kompozytorem, wiązany w wielu aspektach z pojęciem ideału artystycznego. Jego sztuka nie należy jednak do tak modnego w XIX wieku nurtu muzyki programowej, choć w wielu przypadkach można przypisać jej charakter znaczący. Mimo to dla odbiorców owo znaczenie w kompozycjach Chopina musiało wydawać się zbyt mało dosłowne, dlatego też poddawano jego sztukę próbom dookreślenia – m.in. poprzez nadawanie utworom tytułów oraz dopisywanie różnych tekstów literackich, które miały być czymś na kształt „tłumaczenia” nieuchwytnej muzycznej treści (w tym również w formie transkrypcji wokalnych). Teksty literackie „tłumaczące” muzykę Chopina cechuje zaskakująca jednorodność tematyczna. Bez względu na to jakie utwory mistrza są poddawane zabiegowi tłumaczenia, z twórczością Chopina stale łączą się wyobrażenia polskości (ludowości, historii i natury), wizje natchnienia i domniemanej uczuciowości kompozytora, wreszcie jego nadwrażliwość i towarzyszące mu odczucie bólu istnienia. Spopularyzowane w druku i licznych wykonaniach pieśniowych, poetyckie „tłumaczenia” muzyki Chopina kreują zwarty i mocno wyidealizowany wizerunek kompozytora, stając się źródłem wielu stereotypów wiązanych z powszechnym odbiorem artysty.